

[Aksel Larsen.]

kunnet begrundes hidtil udfra et eller andet synspunkt om, at det måske ikke fortsat skulle være nødvendigt med denne skat, men erfaringen viser jo, at de skiftende finansministre stadig anser den for nødvendig, og jeg synes ærlig talt, at så skulle man lade være med at køre med denne særlige, ekstraordinære skattelov.

Hvad udvalgets arbejde og betænkning angår, vil jeg tillade mig at sige, at jeg tror, regeringen og regeringspartiet skulle gøre sig klart, at der er sket visse forandringer i tingets sammensætning og i udvalgenes sammensætning. Det er ikke mere sådan, at udvalgenes sammensætning dækker styrkeforholdet her i folketinget, og det er altså ikke således, at man nødvendigvis må nøjes med, hvad man kan opnå i udvalget, d. v. s. ved forhandling med de udvalgsberettigede partier; der vil ofte være mulighed for en regering, der vil noget, for at opnå noget mere, hvis den tager hensyn til, at der i folketinget er partier, som ikke er repræsenteret i udvalgene. Vi har været ude for sådanne sager tidligere. Jeg minder om lovforslagene om ændringer i den kommunale valglov, hvor regeringen i udvalget sluttede et forlig, som den ikke havde behøvet at slutte, hvis den havde gjort sig den ulejlighed at tænke på, hvordan stillingen var i folketingssalen, og jeg er ikke sikker på, at der ikke er sket noget lignende i forbindelse med forslaget til lov om udskrivning af formue- og indkomstskatten til staten for skatteåret 1954—55.

Resultatet af udvalgsarbejdet er jo dette, at skalaer og satser ændres således, at man beregner, at der vil indkomme ca. 50 mill. kr. mindre til staten i skat, end der ellers ville indkomme. Jeg har ikke kunnet efterkontrolere disse beregninger, men er naturligvis villig til at tro på deres rigtighed. Jeg tror derimod ikke, det betyder nogen egentlig skattelettelse, for såvidt som der jo i pagt med devalueringen i pengenes værdi foregår stadige indkomststigninger i kroner og øre, og resultatet bliver vel nok, at der bliver en almindelig skattestigning for de allerfleste, men at skattestigningen dog tilsammen bliver 50 mill. kr. mindre, end den ellers ville være blevet. Ja, det er jo et meget lille resultat, men lidt har også ret, og såvidt jeg har forstået det hele, i alt

fald hvis man skal tro den konservative presse, er det i høj grad de konservative, der har æren for dette beskedne resultat, og når man tænker på, at de konservative i snart en menneskealder er gået til valg på, at man skulle have skatten sat ned, og at de konservative, medens de sad i regeringen, flittigt sørgede for at bevæge sig i opadgående retning med skatten, kan man kun være tilfreds med, at de konservative, nu da de ikke mere har regeringen, dog har opnået et beskedent resultat.

Men jeg forstår ikke, hvorfor den højtærende finansminister og regeringspartiet er gået med på at affatte skalaen i stk. 2 i § 1 i lovforslaget således, som det er foreslået her enstemmigt af udvalget. Sådan som den er affattet af udvalget, vil det betyde, at den beskedne skattelettelse, der bliver, aflejrer sig med størst virkning på mellemindtægterne. Man hævder, at dette er nødvendigt og rimeligt, og jeg kan godt se, at her er det nødvendigt med lettelser. Jeg kunne ønske, man var gået langt længere. Men jeg forstår ikke, hvorfor man i udvalgets ændringsforslag er nået til at gøre satserne mere urimelige for de laveste indtægter. Regeringen havde foreslået, at med en skattepligtig indkomst på under 2 400 kr. skal der overhovedet ikke svares statsskat. Den nuværende grænse er jo 2 000 kr., og nu har man handlet sig til enighed om, at den fremtidig skal være 2 200 kr. Dernæst har man for de følgende trappetrin af skalaen ændret satserne således, at udvalgets ændringsforslag ikke bliver så rimeligt overfor de små indtægter, som finansministerens oprindelige forslag var. Jeg tror ikke, det havde været nødvendigt for regeringen at gå med til dette. Jeg kan ikke tro, at det ville spille nogen mærkbar finansiel rolle, om man, hvad de laveste satser angår, havde stået fast på regeringens lovforslag. Jeg kan ikke tro, at der tjenes noget synderligt ved den ændring, der foreslås i disse tre-fire linier af skalaen, og regeringen kunne godt have gjort sig sine tanker om muligheden for, hvad de lave indtægter angår, at stå fast på sine egne forslag. Det har den ikke gjort, og det bebrejder vi den, og vi henstiller til overvejelse, om man ikke skulle forsøge at reparere det så godt, som det er muligt.

Derfor har vi stillet et ganske beskedent